

1

ΜΟΥ**ΔΟΥΛΟΣ

**βέβηλη διήγηση
μιας αναπότρεπτης
αυτοκαταστροφής**

Είχα φίλους, γνωστούς, συγγενείς, που τους κατέστρεψε ο τζόγος. Τα χαρτιά, το καζίνο, τα φρουτάκια.

Άλλους τους έστειλαν αδιάβαστους οι κακές παρτές, η απερισκεψία, η άρρωστη φιλοδοξία, η βουλιμία.

Μερικούς τους τσαλάκωσαν οι ενδόμυχοι φόβοι τους, η αδυναμία προσαρμογής τους σε απρόσμενες αλλαγές, τα ψυχολογικά τους σύνδρομα.

Ορισμένοι ηττήθηκαν από τη φτώχεια. Άλλοι από το βάρος ενός πλούτου που αποδείχτηκαν ανήμποροι να ελέγξουν.

Κάποιοι καταστράφηκαν από την υπερβολική σιγουριά τους ότι θα νικούσαν σε όποια μάχη κι αν εμπλέκονταν. Άλλοι από τον φόβο που είχαν να πολεμήσουν.

Οι πιο αδύναμοι βούτηξαν στη μαύρη τρύπα των ναρκωτικών ή της κατάθλιψης.

Ήξερα έναν δυο που τους ισοπέδωσε η ίδια τους η μάννα και μερικούς που βγήκαν στο περιθώριο από θεότρελες business.

Μερικούς τους αποτέλειωσαν οι γυναίκες τους. Άλλοι πάλι τρελάθηκαν, γιατί σε τούτο τον κόσμο δε βρήκαν ποτέ την αδερφή ψυχή τους.

Κάποιοι καβάλησαν σαλταρισμένοι μια μηχανή και στούκαραν στον ευκάλυπτο που έστεκε στη στροφή του δρόμου.

Άλλοι πήραν τ' αμάξι πιωμένοι κι έγιναν χαλκομανία στη μούρη μιας νταλίκας που ερχόταν από απέναντι.

Κάθε κατεστραμμένος έχει την ιστορία του, την αιτία του, τη δικαιολογία του.

Εμένα με κατέστρεψε το μουνί.

Την πρώτη κιόλας φορά που αντίκρισα μουνί, αυτό τον μυστηριώδη θύσανο ανάμεσα σε δυο κάτασπρα παχουλά μπούτια, κατάλαβα ότι θα 'χω άσχημα ξεμπερδέματα μαζί του.

Πρέπει να 'μουν επτά οκτώ χρονών, όμως αυτή η παρθενική οπτική επαφή μαζί του με κεραυνοβόλησε. Η μεσόκοπη (έτσι μου φάνηκε τότε, αν και μπορεί να ήταν απλώς τριανταπεντάρα) χωριάτισσα είχε απομακρυνθεί από την παραλία πίσω από κάτι αμμόλοφους για να φορέσει το μαγιό της. Ειλικρινά, δεν την είχα ακολουθήσει επίτηδες, τυχαία βρέθηκα σε κείνο το καταραμένο σημείο. Στην ολιγάνθρωπη τότε παραλία του Πλαταμώνα, δεν υπήρχαν ξύλινες καμπίνες για ν' αλλάζουν οι σπάνιοι λουόμενοι. Δεν ξέρω τι διάλογο έκανα στη δι-

πλανή γούβα απ' αυτή που κατέφυγε η γυναίκα για να φορέσει το μπανιερό της (έτσι το 'λεγαν τότε), ίσως χάζεα τίποτα μυρμήγκια ή σαύρες της άμμου. Ακούγοντας θόρυβο τόσο κοντά μου, ακριβώς πίσω από τους ξερούς καχεκτικούς θάμνους της αμμούτσας όπου βρισκόμουν γονατισμένος, ανασήκωσα ασυναίσθητα το κουρεμένο με την ψιλή κεφάλι μου και κοίταξα.

Αυτή δε με είδε. Ήταν σχυμμένη προσπαθώντας να κάνει την αλλαγή δίχως να αφήσει ούτε στιγμή τα κρέατά της σε κοινή θέα. Υπήρχε ντροπή τότε. Εγώ όμως το είδα. Καθώς το φουστάνι ανέβαινε προς τους ώμους, πρόλαβα να ρίξω μια φευγαλέα ματιά σε κείνη την αλλόκοτη μαλλιαρή περιοχή που έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα ακάλυπτη, πριν την κρύψει για πάντα το ολόσωμο μαγιό που ερχόταν από τα πόδια. Εκείνη τη σημαδιακή υποδιαίρεση του χρόνου, συνάντησα τη μοίρα μου. Χίλιοι καλοκαιρινοί κεραυνοί με χτύπησαν κατακέφαλα, το αίμα μου άρχισε να σφυροκοπά αφηνιασμένο στις αρτηρίες μου. Ένα πρωτόγνωρο εσωτερικό ταμ ταμ άρχισε να επιταχύνει μέχρι τρέλας τον ρυθμό του, όχι τόσο στο ανασηκωμένο πουλάκι που σκλή-

ρυνε ξαφνικά ανάμεσα στα σκέλια μου, όσο στο κέντρο του ίδιου του εγκεφάλου μου. Αυτό ήταν. Είχα ανακαλύψει τον σκοπό της ζωής μου.

Τα πενήντα πέντε χρόνια που ακολούθησαν (ήμουν τότε επτά και είμαι εξήντα δύο), είδα, έπιασα, χάιδεψα, έγλειψα, πήδηξα, κανάκεψα, έδειρα, αγάπησα και μίσησα εκατοντάδες μουνιά. Ολόκληρη η ζωή μου κύλησε ανάμεσά τους. Μουνιά μικρά, μεγάλα, όμορφα, άσχημα, ισχνά, σαρκώδη, εφηβικά, ώριμα, γεροντίστικα. Τριχωτά, ξυρισμένα, αποτριχωμένα, φαλακρά. Μουνιά ξανθά, καστανά, μελαχρινά, κατάμαυρα, ασπρισμένα. Με τρίχες σαν δάσος που άρχιζαν από τον αφαλό και τέλειωναν στα γόνατα ή με μια απλή τριχωτή γραμμούλα που έφευγε προς τα πάνω σε ευθεία με τη σχισμή τους. Κάποια είχαν λογής λογής περίτεχνα πλουμιά φτιαγμένα απ' το ξυράφι ή το φαλίδι κι άλλα πλαισιώνονταν από μια κατσαρή κοντή τριχούλα, σαν κεφάλι νέγρας που μόλις βγήκε απ' το κομμωτήριο. Θυμάμαι πεντέξι σκεπασμένα με μια λευκή πάχνη όπως το μαλλί της γριάς που τρώγαμε μικροί στα πανηγύρια. Μου 'ρχονται στον νου κάποια που με αγκύλωναν σαν αξύριστο μάγουλο

νταλικέρα και ορισμένα τόσο άτριχα και γυαλιστερά, που νόμιζα πως είχαν μόλις βγει από εργαστήριο λουστραδόρου.

Ο κατάλογός τους εκτείνεται στο άπειρο, αν άπειρο είναι αυτό που αδυνατείς να θυμηθείς στο σύνολό του. Ορισμένα ήταν μεγάλα σαν χαράδρες, άλλα μικρά σαν πρώιμα βερίκοκα. Κάποια ήταν μονίμως υγρά σαν κοχύλια της θάλασσας, άλλα στεγνά σαν πέτρες της ερήμου. Μερικά ήταν κάθε στιγμή γεμάτα με σάλια που έφτιαχναν παχύρρευστες αιωρούμενες γραμμούλες με το εσώρουχο ή τον πούτσο μου. Άλλα άφηναν να τρέξει ένα διάφανο γάργαρο υγρό που κατέβαινε αργά αργά ως την πίσω τρυπούλα. Συναντήθηκα με μουνιά που είχαν απανωτά διπλωμένα χείλη, το ένα πάνω απ' τ' άλλο, σαν μεσαιωνικές πολιτείες με διπλές και τριπλές γραμμές οχύρωσης. Βρήκα και πολλά που γεννήθηκαν δίχως εξωτερικά φτερά, τεντωμένα σαν προσωπάκι βρέφους. Μερικά ήταν ροδαλά, γεμάτα σφρίγος και υγεία, άλλα έμοιαζαν με μπιμπικιασμένο κρέας που ξεχάστηκε επί τριήμερο έξω απ' το ψυγείο. Κάποια λειτούργησαν πάνω μου σαν ανίκητες ρουφήχτρες: Με το που άνοιξαν

μπροστά μου, άρχισαν να με τραβούν βίαια προς την ακολασία. Άλλα ήταν τόσο ουδέτερα, που -αντικρίζοντάς τα- έμενα με την απορία τι να κάνω με δαύτα.

Αχ αγαπητοί μου, δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσα διαφορετικά μουνιά υπάρχουν σε τούτο τον κόσμο. Περισσότερα απ' όσα χέρια, πόδια, κεφάλια ή σωματότυποι. Είναι σπάνιο αλλά όχι απίθανο να πετύχεις δυο ανθρώπινα πρόσωπα που μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Αποκλείεται να βρεις δυο μουνιά για τα οποία να μπορείς να πεις το ίδιο. Το καλούπι καθενός σπάει την ημέρα της γέννησής του και η πορεία του μέσα στον χρόνο μπορεί να συγκριθεί μόνο με την ασύμμετρη τροχιά ενός άγνωστου φωτεινού αστεριού πάνω στο στερέωμα. Ζει, μεγαλώνει, ανθίζει, αιμορραγεί, απολαμβάνει, καρποφορεί, υποφέρει, αρρωσταίνει, ωριμάζει, μαραίνεται, δίχως προσδιορισμένους κανόνες, καθορισμένους δρόμους και μαθηματικούς τύπους. Το μουνι είναι μια μαγεία, μια απέραντη λιμνοθάλασσα ως εκεί που φτάνει το μάτι, μια αχαρτογράφητη πολύχρωμη άβυσσος.

Υπάρχουν μουνιά που μένουν αξέχαστα. Μη με ρωτήσετε γιατί, δεν ξέρω. Υπάρχουν κι εκείνα που περνούν απαρατήρητα. Επί τεσσερισήμισι δεκαετίες, από τότε δηλαδή που άρχισα να έχω συστηματική σεξουαλική ζωή, τα μελετώ επισταμένως. Τα κοιτάζω, τα ακουμπώ, τα πηδάω, τα γεύομαι. Όλα τα δοκίμασα με τη γλώσσα μου. Άλλα ίσα που τα άγγιξα με την άκρη της κι άλλα τα έγλειφα ώρες πολλές, σαν αγελάδα που καθαρίζει το νεογέννητο μοσχάρι της αποπάνω ως κάτω. Τα βρήκα γλυκά, πικρά, υφάλμυρα, όξινα, άγευστα. Υπήρχε ένα με γεύση άχνης ζάχαρης κι άλλο ένα με γεύση σύγκλινου της Μάνης. Ορισμένα άφηναν μια μόνη αισθήση αίματος, λες και ήταν προορισμένα να έχουν αιωνίως περίοδο. Άλλα ήταν ποτισμένα με τη γεύση των ούρων, σαν να υπήρχαν μόνο για να κατουράνε. Θυμάμαι ένα που είχε γεύση γλυκού τριαντάφυλλου και μερικά που μου ’φεραν ασφυξία και εμετό. Δεν τα κακοχαρακτήρισα. Όταν ο κοσμοναύτης ξανοιχτεί στο διάστημα, θα βρει πλανήτες γεμάτους ευωδιαστά λουλούδια, αλλά και εφιαλτικούς δορυφόρους που βρομάνε θειάφι. Δε φταίνε οι πλανήτες. Έτσι είναι το σύμπαν.

Μην παρεξηγήσετε το αγοραίο των εκφράσεών μου, τη συνεχή επανάληψη αυτής της καίριας λέξης. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να μιλήσω για το μουνί. Στην πιο πλούσια γλώσσα του κόσμου, την ελληνική, οι διαθέσιμες λέξεις είναι απελπιστικά λίγες ώστε να το περιγράψουν επαρκώς, να αποδώσουν όλο το άμετρο εύρος του. Πόσο μάλλον να το περιγράψουν με ευγένεια και φινέτσα ή με την υπαινικτική μεταμφίεση της αστικής ευγένειας όπως θα απαιτούσαν κάποιοι από τους intellectual αναγνώστες μου. Όταν οι Εσκιμώοι έχουν πενήντα διαφορετικές λέξεις για τον πάγο και οι ναυτικοί διπλάσιο αριθμό για τη θάλασσα, είναι δυνατόν εμείς να διαθέτουμε μόνο δυο τρεις πενιχρές λεξούλες γι' αυτό το θαυμαστό δημιούργημα που κινεί τον κόσμο μας; Λεκτική ένδεια, αγαπητοί μου: Μ' ένα «μουνί» (σαφές), μ' ένα «αιδοίο» (πολύ ιατρικό), μ' ένα «αιδοία» (πολύ Ομηρικό και βιβλικό μαζί, άσε που αφορά άντρες και γυναίκες ταυτόχρονα), μ' ένα «εφήβαιο» (απροσδιόριστο και ίσως καλλιτεχνικό) και μ' ένα «γεννητικό γυναικείο όργανο» (περιφραστικό, εν πολλοίς βλακώδες και λεξικογραφικό), είναι δυνατόν να περιγράψω με επάρκεια τον κύκλο της πολυτάραχης ζωής μου; Πρέπει όμως.

Συνάντησα μουνιά πλαισιωμένα από ένα μεγάλο, δυνατό, στέρεο κορμί. Ήταν σαν να συνουσιαζόμουνα με την πυραμίδα του Χέοπα. Μεγαλοπρεπές. Συνάντησα άλλα που τα περικύκλωνε ένα ασθενικό αποσκελετωμένο κορμάκι. Οι οργανισμοί τους έκαναν τις αρθρώσεις που το υποστήριζαν να τρίζουν επικίνδυνα, σαν σκαλωσιές οικοδομής που βρέθηκαν σε σεισμό. Μου άρεσε κι αυτό. Ήταν σαν άσκηση μηχανικού πάνω στην αντοχή των δομικών υλικών. Από καιρού εις καιρόν, έπεφτα πάνω σε μουνιά καρφωμένα μέσα σε κορμιά που είχαν τέλειες αναλογίες. Πλην σπανίων εξαιρέσεων, η γυναικεία ομορφιά και η βαρεμάρα πήγαιναν πακέτο. Η αλαζονεία της σωματικής αρμονίας κάνει το μουνί ακατάδεκτο. Βρήκα άσχημα μουνιά πάνω σε όμορφα κορμιά και όμορφα μουνιά σε άσχημα κορμιά. Κάθε συνδυασμός καλοδεχούμενος για εξερεύνηση. Βρήκα και άσχημα μουνιά πάνω σε άσχημα κορμιά. Είχε πλάκα, ήταν σαν να πηδάω τον βασιλιά καρνάβαλο της Πάτρας. Συναντήθηκα με μουνιά σφηνωμένα σε κορμιά που είχαν εμφανείς ατέλειες και ασυμμετρίες. Έβρισκαν τρόπο να ανθίσουν. Συνάντησα πολλά, καθοδηγημένα από ημίτρελους ή μπλοκαρισμένους γυναικείους εγκεφάλους. Συ-

χνότατα ήταν πιο γνωστικά απ' τις ιδιοκτήτριές τους.

Κάποια έχυναν αδιάκοπα, σαν βρυσομάνες του βουνού. Σαν να είχαν κρυμμένες πίσω τους πελώριες υπόγειες δεξαμενές. Συνάντησα άλλα που δεν έχυσαν ποτέ, παρά τις άοκνες προσπάθειές μου. Δεν ήταν στέρφα, ήταν άνυδρα. Κάποια, ελάχιστα, εκσφενδόνιζαν τα υγρά τους με τόση δύναμη, που μου χτυπούσαν κατά ριπάς τον ουρανίσκο. Στην αρχή νόμιζα ότι έκαναν τα τσίσα τους μέσα στο στόμα μου, όμως αυτό που δοκίμαζα δεν ήταν ούρα. Κάποια άλλα είχαν μια σταθερή απaráλλαχτη παραγωγή υγρών απ' την αρχή ως το τέλος της συνουσίας, λες και βρίσκονταν σε γραμμή βιομηχανικής παραγωγής. Συνήθως αυτά δεν έφταναν στην κορύφωση, δεν τη χρειάζονταν. Υπήρξαν κι εκείνα που έμεναν μονίμως κατάξερα, δίχως δικά τους χύσια, εκκρίσεις ή ιδρώτες. Στο τέλος κοκκίνιζαν τόσο από την τριβή, που τσουρούφλιζαν το κεφάλι του πούτσου μου. Τα πρώτα χρόνια πάλευα να φέρω καθεμιά απ' αυτές τις σαρκώδεις οπές στα μέτρα της ηδονής που είχα στο μυαλό μου. Μετά κατάλαβα ότι η συμπεριφορά τους κινείται πέραν

των προθέσεων ή των δυνατοτήτων μου. Διαχειριστές μουνιών είμαστε, όχι κατασκευαστές για να τα φτιάχνουμε όπως θέλουμε. Αλλά κι αν είχαμε αυτή τη δυνατότητα, υποψιάζομαι πως δε θα ξέραμε τι να πρωτοφτιάξουμε. Είναι όλα τόσο υπέροχα, πώς να διαλέξει κανείς;

Κάθε μουνί έχει τον χαρακτήρα του. Υπάρχουν εκρηκτικά, νωχελικά, βαθυστόχαστα, αδιάφορα, κακομαθημένα, υποχωρητικά, γήινα, αέρινα, επιθετικά, ντροπαλά, ανάγωγα. Ο χαρακτήρας του μουνιού δεν ταυτίζεται υποχρεωτικά με τον χαρακτήρα της γυναίκας που το φιλοξενεί. Καμιά φορά βρίσκεται στην απέναντι όχθη του ποταμού. Δεν είναι διόλου απίθανο να βρεις μια πραγματική σκύλα που διαθέτει μουνί σαν αγαπησιάρικο νεογέννητο γατάκι που όλο γουργουρίζει. Αλλά μην εκπλαγείτε αν πέσετε πάνω σε μια καταδεκτική καλόβολη κυρία που σέρνει μαζί της μια τρύπα που δαγκώνει. Αυτές είναι οι τέλειες αντιθέσεις. Σ' αυτές ελλοχεύει η παγίδα της έκπληξης, που κάνει τον άντρα να κολλά στην ιδιοκτήτριά του. Ο χαρακτήρας του μουνιού δεν εκδηλώνεται αμέσως, θέλει τον χρόνο του. Όσα είναι μίας κάποιας ηλι-

κίας κι έχουν δει πολλά τα μάτια τους, λένε σχετικά γρήγορα τι θέλουν και πώς το θέλουν. Δεν έχουν καιρό για χάσιμο. Τα μικρότερης ηλικίας μουνάκια κρύβονται, πελαγοδρομούν, αντιφάσκουν, αντιστέκονται, ορμούν και πισωγουρίζουν. Εμείς οι άντρες νομίζουμε ότι το κάνουν επίτηδες για να μας τρελάνουν, αλλά δεν είναι έτσι. Ψάχνονται κι αυτά, τα κακόμοιρα.

Την πρώτη φορά που χώθηκα μέσα σε μουνί, πριν καν τελειώσω το γυμνάσιο (τότε δεν υπήρχε ακόμα λύκειο), ένωσα σαν να μπαίνει μια μικρή σαρδέλα στον Ειρηνικό ωκεανό. Τόσο αχανές μού φάνηκε. Έχυσα αμέσως στο προφυλακτικό, βγήκα σαν αστραπή κι έτρεξα στην τουαλέτα λέγοντας ότι με πόνεσε το στομάχι μου. Πλάκα είχα. Η γυναίκα, εμπειρότερη από μένα αφού είχε ήδη δυο παιδιά, έκανε πως δεν το κατάλαβε. Την ευγνωμονώ ακόμα. Αν ποτέ τη συναντήσω, θα της το πω, όμως θα ζει; Αν δεν έχει πεθάνει από κάποια αρρώστια, αποκλείεται να γλίτωσε απ' τα βαθιά γεράματα. Φοβερό, έτσι; Εγώ ακόμα κυνηγώ με μανία γκόμνες κι αυτή πιθανότατα είναι ένα μάτσο κόκαλα μέσα σε μια λακκούβα. Κι όμως, τότε γελούσε

γάργαρα και γεμάτη κατανόηση. Και το μουνί της παλλόταν ολοζώντανο, το θυμάμαι καλά. Ήταν η πρώτη μου.

Έκτοτε, αντιμετώπισα πολλές φορές αυτό το χάος. Σαν να εισβάλλω, εγώ μικρός και ασήμαντος, μέσα σε βενετσιάνικο νεώριο που χωράει όρθια τα ιστιοφόρα. Όμως υπήρξαν και εκατοντάδες φορές που ένιωσα σαν υπερωκεάνιο στη λίμνη των Ιωαννίνων, καταπώς περιέγραφε ο Μίκης τη σχέση του με την Ελλάδα. Ήταν τόσο μικρά, που δεν μπορούσα να στριφογυριστώ σε κείνο τον στενό χώρο. Είναι θέμα κατασκευής του αιδοίου και του πέους. Του μουνιού και της ψωλής. Επειδή για την ψωλή δεν είμαι αρμόδιος, ας μείνουμε στο μουνί: Μια στενή είσοδος δεν οδηγεί υποχρεωτικά σε νοικοκυρεμένο εσωτερικό. Σκύβεις για να περάσεις με κόπο απ' το πορτάκι κι ενώ περιμένεις να βρεθείς σ' ένα μικρό δωμάτιο, ανακαλύπτεις από πίσω τα σπήλαια του Διού. Άλλοτε πάλι, η μεγαλόπρεπη εμπασία δεν είναι παρά το πάνω μέρος ενός χωλιού. Όσο προχωράς, στενεύει. Τρακάρεις στον πάτο, πριν καταφέρεις να χωθείς ολόκληρος για να το εξερευνήσεις. Μερικές φορές το μουνί στρίβει

απότομα. Εκεί δεν υπάρχει λύση, ακόμα κι αν είσαι στραβοφώλης. Αν συναντηθούν ένα στραβό μουνί με μια στραβή φωλή, είναι σαν να προσπαθούν να συνεννοηθούν ένας μουγκός μ' έναν τυφλό.

Όπως μπορείτε να διαπιστώσετε, το κατέχω το θέμα. Είμαι κάτι σαν νομπελίστας του μουνιού, όπως άλλοι είναι νομπελίστες στη φυσική ή στη λογοτεχνία. Μόνο που το δικό μου νόμπελ δε φέρνει δόξα και λεφτά, μόνο προστριβές, ανισορροπία, καταστροφή της προσωπικής ζωής και χρέη. Καθότι, αγαπητοί μου, το μουνί είναι ακριβή υπόθεση. Όχι, μη φανταστείτε ότι αγόραζα μουνιά, δεν ξέπεσα ποτέ σ' αυτό το σημείο. Σας βεβαιώνω ότι, απ' όλα τα μουνιά της υφηλίου, αυτά που ξέρω λιγότερο είναι όσα ανήκουν σε πουτάνες. Εξάλλου, μια κανονική επαγγελματίας πουτάνα είναι άξια απεριόριστου θαυμασμού. Ανεξαρτήτως της απόψεως που έχει η ίδια για τον εαυτό της (συνήθως έχουν χαμηλή αυτοεκτίμηση), κατά την ταπεινή μου γνώμη, της πρέπει αγάπη, έρωτας, αφοσίωση, πίστη και σεβασμός. Και εγώ δεν έχω χρόνο για τέτοια.

Το μουνί είναι ακριβό, αλλά όχι διότι το πληρώ-
νεις απευθείας. Υπάρχουν βεβαίως και οι ηλίθιοι
που ακουμπάνε μετρητά για να γαμήσουν, όμως
εννιά στις δέκα φορές η οικονομική αφαιμάξη ακο-
λουθεί άλλο δρόμο. Ένας μανιακός σαν και του
λόγου μου εξαντλεί όλο τον διαθέσιμο χρόνο του
και όλη τη ζωτική του ενέργεια στην αναζήτηση
του μουνιού που θα καταναλώσει καθημερινά. Και
παρακαλώ, μη με μπερδέψετε με κάτι τύπους που
πηδιούνται έξι φορές την ημέρα με τη γυναίκα τους.
Αυτοί είναι μανιακοί του σεξ, όχι του μουνιού. Υπάρ-
χει καταφανής διαφορά ποιότητας. Αυτοί είναι έρ-
μια του μηχανικού πιστονιού που κρέμεται στα
σκέλια τους, το οποίο πρέπει να πηγαينوέρχεται
ασταμάτητα για να εκτονώνει την πίεση που νιώ-
θουν στ' αρχίδια τους. Άντρες ανάξιοι λόγου, που
ηρεμούν προσωρινά μόλις αδειάσουν τα περισσευ-
ούμενα υγρά τους. Τι σχέση έχουν αυτοί μ' έναν
εγκεφαλικό κυνηγό σαν εμένα;

Τι έλεγα πριν παρεμβληθεί ο ηλίθιος με το πιστό-
νι; Α, ναι. Για το κόστος. Όταν από το πρωί ως το
βράδυ δε σκέφτεσαι τίποτα άλλο παρά μόνο ποια
γυναίκα θα κουτουπώσεις και με ποιο τέχνασμα,

έχεις χρόνο, διάθεση, πόρους και δύναμη για ν' ασχοληθείς με την υπόλοιπη ζωή σου; Τη δουλειά σου, τη γυναίκα σου, τα παιδιά σου, την καριέρα σου, τη βελτίωση των οικονομικών σου, την πνευματική και ψυχολογική σου ισορροπία; Εξ ιδίας πείρας, σας βεβαιώνω ότι δεν έχεις. Ξέρω τι σκέφτεστε. Πως όλο αυτό το πακέτο μονοθεματικής ζωής που περιγράφω είναι τρελό, ανήκουστο. Σας δικαιολογώ, αλλά μήπως δε σας φαίνεται ανήκουστο να πηδήξει κάποιος από τον έκτο όροφο μιας πολυκατοικίας και να διαλυθεί στα τσιμέντα; Κι όμως μερικοί το κάνουν. Συνεπώς, μη με κρίνετε με τα δικά σας μέτρα και σταθμά, δε θα καταλάβετε τίποτα.

Όποιος θέλει να πετύχει, κάνει παρέα με πετυχημένους. Όποιος θέλει να πλουτίσει, ακολουθεί τους πλούσιους. Όποιος θέλει να ευτυχήσει, συναναστρέφεται ευτυχισμένους κι όποιος το πάει φιρί φιρί να δυστυχήσει, κολλάει σε παρέες μουρμούρηδων κατatreγμένων. Με βάση αυτό το αξίωμα, εγώ που όλο το εικοσιτετράωρο έκανα παρέα με μουνιά, ποια τύχη άραγε επιφύλασσα ευθύς εξαρχής στη ζωή μου; Μα φυσικά να την κάνω μουνί καπέλο.

Το καπέλο είναι λιγάκι άσχετο, αλλά το ζητά η λαϊκή σοφία. Δεν υποστηρίζω ότι πέρασα μια ζωή χωρίς ενδιαφέρον, αν μη τι άλλο ο βίος μου ήταν ένας ύμνος στην ταξινόμηση και στην αξιολόγηση του θαυμαστού γαλαξία που ζει ανάμεσα στα πόδια της γυναίκας. Δεν έπαψε όμως ποτέ να είναι ο βίος ενός κατεστραμμένου μουνόδουλου.